విజిటింగ్ కార్డు

రచయిత:

అత్తిలి సూర్యనారాయణమూర్తి.

(శ్రీరవీంద్రసారస్వతసమాజం)

౧

నాల్గుఘడియలకంటె పొద్దెక్కలేదు. గండకీ నదీజలాలు పేరుకుపోయేవున్నయి యింకా. ఇప్పుడిప్పుడే లేకిరణాల గిలిగింతలతో యుఆవిద్ధ అరవిందనేత్రాలల్లోకి చూస్తూన్నాడు భాస్కరుడు. వెండీ బంగారు కలిగి కలసికొంటున్నాయి హిమవత్పర్వత లోయల్లో.

ద్రాక్షకుటీరంముందరి గుత్తులపై ఒయ్యారాలొలికిస్తూ తోకాడిస్తూన్న బంగారుపిచుక కిచకిచలుతప్ప అంతా, భరింపలేనంత ప్రశాంతం.

మందపాలుడు అప్పుడే మంచులో స్నానం చేసి కుడిచేత్తో రాగికమండలం, ఎడమ చంకలో తపోదండం వుంచుకొని, దారుపాదుకలతో కుటీరాన్ని చేఋకుంటున్నాడు. అతని తపోవేడి ఆరాగిజుత్తులోంచీ, మెఱసేగడ్డంలోంచీ, విశాల వక్షంమీద బొట్లుబొట్లుగా జాఱి, నేలకువచ్చేలోపుగా యశోవిరాజితమైన ముత్యాలుపటుచింది దారిపొడుగుతా.

అరవై దాటి డెబ్భైయో పడిలోని మనిషి. తెల్లగావుంటాడు. కుటీరంలోని వ్యాఘ్రాసనాన్ని దులిపి అరుబైట వేసికోవాలని. నాల్గుమూలలా గలగలా, కిచకిచా, పలపలానూ. ఆనవ్వులలో దేవపారిజాత వాసనలు గుభాళిస్తున్నాయి. చేతనున్న వ్యాఘ్రాసనాన్ని అల్లాగే పట్టుకొని తొంగిచూసాడు. చిన్నా పెద్దా ఓ! ఒక్క కోలాహలం. అంతా అక్కడినుంచే పోతున్నారు బాఱులుకట్టి. ఓముసిలాయన చెప్పడం; ఆమాటలు సాంతం గాకుండానే యితరుల హాస్యాలల్లో లీనమవటం.

'ఏమిటిది అంతా?'

'...............'

'ఇదిగో! మాతంగమునీశ్వరులూ వున్నారే!...ఏమండోయ్ తెల్లారకుండానే యెక్కడినించీ రాక?'

ఒక్కసారిగా మళ్లా అంతా నిశ్శబ్దం.

'మందపాలాశ్రమానికి వచ్చామురా!... మందపాలఋషీ! ముక్కోటికదూ యీవేళ మరీ!'

'అయితే?' విశేషాన్ని ఎఱుంగబోయే ముఖాన్ని కనబరుస్తాడు మందపాలుడు.

'ఈవేళ సాక్షాత్తు బ్రహ్మగారు అధ్యక్షత వహిస్తున్నారు స్వర్గంలో. వేదార్థాల్ని చర్చిస్తున్నారు; అత్రీ ఫులహస్తుడున్నూ. మీరేం

ఎఱుగనే ఎఱగరా ఏవిటీ?'

'అల్లాగా? ఇదుగో;......వుంటారా కొంచెం నిత్యవిధుల్ని తీర్చుకోనేదాకా?...... నేనూ వస్తాను.'

'ఇంతకన్నానా!......మీరూ...రూ...'

'ఏమంటోయ్, గురువుగారూ?...అను...కొన్నం...తా...'

'చూశారూ! మరచేపోయ్యాను. మా శిష్యుల ప్రసంగం...కూడా...వుంది లేండి. కొంచెముందుగా, సెలవిప్పించాలి.'

'ఓహో! అల్లాగా...సరిసరి...మాతంగ ఋషీ కలసికొంటాంగా—సెలవు.'

మళ్లా వేదఘోషా— కిలకిలలూ— చీమల బాఱులా అంతంతలో ఆహిమకరళ్ళలో వియత్పథాలంటి నలుసులై పోయారు.

౨

మాంచి మణికాంతినిస్తున్నాడు సూర్యుడు పదిగంటలలోపు. కొండచిలవల్లా వున్నాయి వీధులూ; అరథ్యలనిండా ఒత్తుగా పఱచిన మల్లెలూనూ. ఎత్తయిన పాలరాతిగోడ పురాన్ని రక్షిస్తోంది. బంగరు కవాటాని కిరుపక్కలా చైనాసిల్కు దుస్తులతో పేంబెత్తాలను, నేలకానించి నుంచున్నారు, నడివయసు కాండ్రిద్దరు.

'ఓం...' వీణారావం. ఘాటు మీదున్న ద్వార రక్షకుల భుజాలలంకరించాయి పేంబెత్తాలు, ఒకరికెదురుగా ఒకరు నిలబడ్డారు నిలువు గీతల్లా.

పూలపల్లకీ—మయాన్ని తుమ్మెదరెక్కల్లా కొంచెం గుబురుగావుండి పక్కలకు వెళ్ళినకొద్దీ కనపడకుండా పోయే శ్మశ్రువుల లోంచి, లేతవెన్నెల గురిసే హాసంతో, బంగినపల్లి మామిడిపండులాంటి తనుఛాయలూ కల్గిన, అయిదడుగుల అరంగుళాల, వలుబడియేళ్ళకు మించనట్లగుపిస్తూ, తేజాలొలికించే మొగంనిండిన కళ్లుగల ధీరుకొకణ్ణి పట్టుదుస్తులతోనున్న బోయీలు మోసికొని ఆ సువర్ణ కవాటాన్ని దాటుతున్నారు.

టక్ టక్ సాల్యూట్.

'అర్హతలేందే లోనికెవ్వరూ రాకూడదు...వాహనాలన్నీ...బమ్మగారు...తక్క— ఇక్కడితో ఆగడమే.'

'చిత్రం—దేవేంద్రా' మహారావారి జోహారులు.

మళ్లా ఒకఅడుగు వెనుకకేసి ఎప్పట్లా గోడకానుకొని నిలబడ్డారు.

ఋగ్యజుస్సామాథర్వణ వేదఘోషనలు మొగాలనిండా విభూతి పిండికట్ల బ్రాహ్మలూ, కోరమీసాల రాజకుమారులూ, కుబేరాది వైశ్యులూ, దానకర్ణుల్లాంటి కడసారి కొడుకులూ, అరుంధతీ హరిజన కూతుళ్లూ వెంటరాగా, మిలమిలలాడే డక్కామజిలీన్ల వెలిదుస్తులలో, యిట్టి లేని యిందుబింబంలాంటి శరీరంగల ధాత తాతను, మేఘగంభీర గమనంలో వస్తూన్న వెల్ల అంచ ముఖాకృతిలోనున్న డబుల్ యింజన్ విమానం [రాయంచ పేరు] స్వర్గకవాటానికి అల్లంతలో దిగి మోటారై, ఆపూలదారిపై, లోనికి తీసుకువెళ్ళింది; దేవేంద్రాదుల ప్రత్యుత్థానంతో.

ఏనాటివాడో అయినా అంతగా వయస్సు తెలియనీని దృఢకాయం. డక్కామజిలిన్ యాభై మూరల తలపాగా సంతెనాగా కుదిరింది; విరిసిన 'వైట్ లజన్ట్' మిర్యాల ముత్తంలా శూన్యాలల్లో చొచ్చుకొనివుంది... మీసాలే లేవుమరి.

ఒకొక్కరే గడ్డాలవారూ, పట్టుకుచ్చుల వాళ్లూ, జంటనిమ్మపళ్లు నిలచేలా మెలిపెట్టిన మీసాల వారలూ, వాళూవీరూ ఏమిటి, అందాలచుక్కలు స్త్రీలూ పురుషులూ పప్పుబియ్యంలా కలసినడచారు లోనికి. ఒక్క అరగంటలో ఆదారిఖాళీ. కలరుతాలు సన్నని మార్దవ మృదంగస్వనాలల్లో, చిఱుమువ్వల మోతల్లో స్నేహచవులను పరీమళించేస్తున్నాయి.

పులితోలు భుజమూలాన్ని వేలాడుతోంటే, కమండలంలోని చల్లనినీరు తొణుకాడుతోంటే, పెద్దపెద్ద అంగల్లో జేరుకున్నాడు. గబగబా ఒక్క అడుగులో ఫాఠవారి నిర్దిష్టప్రదేశాన్ని దాటేవాడే!

'ఓమునీశ్వరులుంగారూ! ఆగండి.'

'ఏం'

'చెప్పకుండా.. లోనికే!'

'చెప్పేదేమిటి ఉండండి. అబ్బా అవతల దాటిపోతూంటే ఊరికే...'

'అల్లా కాదు- తొందరపడి లాభంలేదు'

'ఏమంటారు మరి.'

'స్వర్గద్వారం యిదీ—'

'అయితే'

'మీరెవరో'

'నన్నా . . మందపాలు డంటారు'

'మీ తాహతు?'

'అంటే'

'మీ బిరుదులూ అవీ వ్రాసియిస్తే'

'తర్వాత'

'అర్హతనుబట్టి...'

'అయితే...స్వర్గంలో...'

'ప్చ్...అవన్నీ తమరు...అడగా-కూడదు ...మేం...'

'సరే యిదిగో' ఓచిన్నపత్రంపై ఏమో వ్రాసియిచ్చాడు.

'..............'

'క్షమించాలి...వీల్లేదు'

'నాకేనా?...నాముందు యింకా వెళ్లారే!'

'వారంతా సంతానవంతులు!'

మందపాలుని శిరస్సు దిమ్మెక్కిపోయింది. 'ఇదిఒక అర్హతా? బిడ్డలులేనివారికీ స్వర్గంలోనూ అడ్డుందా!' అతడాపాంచశిఖరాల్నించి జఱ్ఱున జారిపోతూడు అవిస్మయ హతాశల్లో. మందపాల గృహిణి, హిమాంబువుల్ని చల్లిందాతని ముఖంమీద. తెప్పలరవిడ్డాయి. ద్రాక్షతీవ పొదరిల్లూ, గండకి జిలిబిలిస్వనాలూను. అతడట్టే ఆలోచించాడు. స్వర్ణమణి మందిరాలలో, కిన్నెరీ స్వనాలింకా రేగుతున్నట్టే ఎంచాడు. సరే- తానున్న స్థలానికీ, స్వర్గానికీ కాలభేధమెంతేని కలనుకదా! ఇక్కడ సంవత్సరం వారికిరోజు.

'లపితా! ఏమైనదో తెలుసునా?'

'మీరు నేను నీరుతెచ్చేసరికి వెల్లకిలా బడివున్నారు...'

'అదా! సంతానంలేదని. .ద్వారపాలుడు..'

స్త్రీ కింతకంటె ఏంకావాలి! ఆమె మాటాడలేకపోయింది. ఓక్షణానికి.

'మీరు మహాత్ములుగదా!'

మీసమేపాలు చూసాడు.

'నీ వంగీకరిస్తే.'

'మీయిష్టమెట్లో అల్లే'

౩

మధ్యాహ్నం మూడు ఘంటలు.

వేదార్థాల్ని వివరిస్తున్నారు అత్రీ పులహా

స్తుడూను. గార్గి శృతసౌమిత్ర్య చూపేమెలుగులు యిదివరలో మైత్రీ, స్త్రీ అన్నమాటేమిటి పురుషుమూచూపలేదు అనుకుంటున్నారు సభ్యులంతా.

హడావుడిగా ద్వారపాలుడొకడు దేవేంద్రుని పక్కకుచేరి నమస్కరించాడు. దేవేంద్రునిచేతిలో చిన్నపత్రంవుంచబడింది.

'ఏమిటి కథ?'

'ఉదయం అర్హత లేదంటే వెళ్లిపోయ్యారు మళ్లాయీపూట'

'ఊం ..వచ్చి?'

'వుందో లేదో మీ దేవేంద్రులనడుగ...'

'అత్రిమునీంద్రా! సంతానంలేనివారిని లోనికి రానీయకూడదని స్వర్గ రెగ్యులేషన్సు మూడవ రూలు...అ'

'చిత్తం'

'ఈమందపాలు డెవరో ఋషిఅట! ఉదయంద్వారపాలురచే వెళ్లగొట్టబడి... యీపూట—తిరిగివచ్చాడు. ఈతని నెఱిగినవారున్నారా?'

'నే నెఱుఁగుదు'నన్నాడు మాతంగఋషి.

'ఈతడు...సంతానవంతుడా?'

'మహా తపశ్శాలి...'

'అదికాదండీ...సంతానం మాట'

'నే నెఱిగున్నంతవరకు— కాదు...బ్రహ్మచర్యం అసిధారావ్రతం...'

'నలుగురు సంతానం, కొడుకులే అంటాడే!'

అంతా చకితులౌతారు—గుసగుసలు.

'బృహస్పతిగారూ! దీని కేమంటారు?'

'జయంతి మహలులో నున్న యంత్రంలో నుంచి తెలుసుకోవచ్చు'

'అదేదో తమరే...'

బ్రహ్మగారు పడకకుర్చీకి అంటిపెట్టుకొని ఆచల్లని ప్రాంగణంలో అన్నా చెప్పక విన్నా చెప్పక అల్లాగే వుండిపోయ్యారు. అంతా బృహస్పతిగారి రాకకై చూస్తున్నారు. వేదాలూ, వేదార్థాలూ ఎక్కడివక్కడే! మూడు నిముషాలుకంటె ఎక్కువ పట్టలేదు. బృహస్పతిగారు వచ్చేసారు.

'ఆ నలుగురూ కొడుకులే'

'ఎల్లా గెట్లాగూ' ఒక్కటే ప్రశ్నదీర్ఘం.

మాతంగాదుల ఆశ్చర్యానికి మేరేలేదు.

'నాల్గుమగపిట్టలు' అన్నాడు బృహస్పతి.

'పిట్టలా?' శ్రీకంఠాలూ కలసిపోయాయి రెండవప్రశ్నలో.

'అవును'

'ఎట్లా?'

'మందపాలుడు, మనద్వారపాలురు గెంటెయ్యగానే మర్త్యదేశానికి వెళ్లిపొయ్యాడు. మనుష్యులలో స్వల్పకాలంలో సంతానోత్పత్తికాదని, తనమేధాశక్తిచే, లావుకపిట్ట అయి, జఱితఅనే మరో ఆడపిట్టతో జంటకట్టాడు. ఆజఱిత, నల్గురుకొడుకుల్నికంది మన ఖాండవ వనంలో'

'మన ఖాండవవనంలోనే!?'

'అవును. ప్రతిఅంశమూ మనయంత్రం, రికార్డు, ఫొటోగ్రాఫీలోవున్నయి'

'తెలివైన ఘటం!! అంటే తెలివైన ఘటం కాదుట్రా, ఎంతకైనా......' అనుకున్నారంతాను.

'ఇంతకీ పులుగుసంతానంకని, మానిసి స్వర్గం జేరవచ్చునా?'

దేవేంద్రునిశంక.

ఒకర్నొకరు చూసికొంటున్నారు. సభ అంతాధనుష్కోటిసముద్రంలా విఱుచుకుపడు తోంది. బ్రహ్మగారొకసారి అవులించి చేతులు కుర్చీపై కిపోనిచ్చి ఒళ్లుకొంచెం విఱిచికొన్నాడు. ఆయనేదో చెప్పతారని అంతానిశ్శబ్దం వహించారు. ఇన్నాళ్లకి యింతసేపటికి ఆమహనీయుడు మౌనంవిడిచాడు. దేవేంద్రాదులు రెప్పవాల్పకుండా వున్నారు.

'ఫలానా సంతానమని మీరూల్సులో లేదు. మందపాలుడు నిశితబుద్ధిగలవాడు— కనుకనే దేవేంద్రునిరూలునకు సరిపడ్డట్టుగానే మెలిగాడు. అతని సంతానం శాస్త్ర వ్యతిరిక్తం అనడమెట్లాగు. కాదు. అసలు స్త్రీ అనేదేలేకుండా సంతానోత్పత్తి అదేమార్గానికి పునాది :— మందపాలుని జన్మాంతర సంయోగంవల్ల కల్గిన యీశార్ఙకులు.' బ్రహ్మవాక్యం.

౪

బ్రహ్మగారి తుదిపలుకులింకానిలిపి ఆపెదవులపై ఆరకమునుపే ద్వారపాలుడు ఒక్కవురుకునవెళ్లటం, మందపాలుడువచ్చి కుర్చీ అధిష్ఠించడం అయిపోయింది. దేవేంద్రుని ముఖలక్షణాలవల్ల అతనికి యీతీర్పు అశనిపాతం లాగున్నట్లు కందగడ్డ అయిపోయిన అతనిముఖం చెప్పింది మందపాలునితో, మళ్లా వేదప్రామాణ్యాలూ, అథర్వణవేద తార్కాణాలూ ఆరంభం అయ్యాయి. మందపాలుని పక్కనే అగ్నిఆసనం, ఆపక్క గాలి. అగ్ని గాలితో అంటున్నాడుకదా.

'ఈదేవేంద్రునికీ నేనొకణ్ణిదొరకాను, హవిర్భాగాలు తెచ్చేందుకు. వాళ్లిళ్లలో, పిల్లిళ్లలో తినే తిళ్లకు ఆఖరికి యీవిడువని కడుపునొప్పిఫలితం. ఏంతమ్ముడూ! ఏమిచేసేది ?'

'ఏమో—ఏమిటో...ఉండు...నీపక్క ఆయనవింటున్నట్టుంది'

'మీమాటలకు అడ్డువచ్చినట్లుంది...విన్నాను. నేను సలహాచెప్పి గౌరవంపొందవచ్చునా ?'—అన్నాడు మందపాలుడు తన కుర్చీలోంచివంగి.

'ఇంతకన్నానా'

'మీకూ దేవేంద్రుని వల్లే కష్టమనుకుంటాను'

ఒకరిమొగం ఒకరుచూసుకొని తెలతెలబోతున్నారు.

'సరే...ఏదైతేం—ఓ వుపాయంచెప్తాను వింటారా—మరి ?'

'చెప్పండి...'

'ఖాండవవనంవుందే! దాంట్లో యితరులు గ్రహించలేని వనమూలికలున్నాయి. అవి ప్రత్యేక ప్రదేశాలలో నాటబడ్డాయి. వాటిని వున్నవి వున్నట్లు భూపుటంవేసి లోనిభస్మం మట్టిసహా తెస్తే మీకడుపునొప్పికి మందవుతుంది'

'అదెట్లాసాధ్యమవుతుంది'

'ఎల్లాగా ? వనం అంతాదహిస్తేను'

'అమ్మయ్యో!!'

'ఇంతేనా...దీనికేనా దేవేంద్రునిపై కోపం తెచ్చుకొని మాట్లాడుకుంటోంట ?'

'బాబోయ్ ! ఘట్టిగాఅనకండి...వీలవుతుందా అని'

'ఆకథ నాకువదలండి. ఒక్కదెబ్బకు రెండుపక్షులు. ఆ...చూడనివ్వండి...సరి. యిప్పుడు ఆవనందగ్గర వాళ్లలో చాలామంది యిక్కడేవున్నారనుకొంటాను. చూడండీ ఆ

తోటలోని ప్రతిచాలులోనూ విచ్చలవిడిగా వున్నాయి విద్యుచ్ఛక్తితీగలు. వాటియింజను గది కివతలవున్న ఫ్యూస్‌నుండి వెళ్లే ఆశక్తిని పక్కనున్న మీట ఏపింగాణీముక్కతోనో తిప్పేస్తిరా, మీకాభస్మం అరగంటలో పూర్తి.'

'వనం నశింపుకావల్సిందే ?'

'మీయిష్టం—వ్యాధినివారణకు అదే దారి. సరిగ్గా నెర వేర్చుకోలేరా అజామత్'

'సరే'

'ఒక్కటుంది. తూర్పుపక్కసామూల నా బిడ్డలున్నారు. మంటలాపక్కకు వెళ్లకుండానే దేవేంద్రునకు మీరే తెల్పాలి. నిప్పులార్పే యింజన్లను పంపేటట్టుచూడాలి. నాపిల్లల రక్షణ లేమరకూడదుమీరు.

'మీకు కృతజ్ఞుణ్ణి. చావసిద్ధంగావున్న నాకు బాధానివృత్తికి తెల్పిన మీసలహాకు, మీపిల్లల్ని రక్షించడంలో తీరదునాఋణం'

'నేను పోయివత్తునా' అని మందపాలుడు అప్రదేశాన్నించి వేఱొకమూల వేడుకలలో లీనమయ్యాడు.

గండకీ నదీజలాలు పేరుకుంటున్నాయి. బారులుకట్టి ఆమాటా, యీమాటా, చెప్పుకుంటూ ఆనాటి తమశ్రమా ఫలితాల్ని ఎఱుకచేస్తూ గృహోన్ముఖాలయ్యాయి ద్విజసంతానం.

కొండమీదినించి పడిపోతూ దెబ్బతిని ఎర్రవడ్డముఖం తుడుచుకొన్న చేతు లందిస్తున్నాడు హేళి, అర్ఘ్యప్రదానం చేసికొంటూ పరధ్యానంగా వులిక్కిపడి లేచాడు మందపాలుడు. అప్పుడే చంకనున్న నిండు జలకలశంతో, లపిత, కచ్చాపోసిన నారచీరతో, పావులాఅంత నుదుటిబొట్టుతో, ఏదోనవ్వుకుంటూ చేరుకుంది కుటీరాన్ని.

'ఏమిటిది అల్లాలేచారేం ?'

'ఏమీలేదు'

'అల్లా కాదు... ఏదో...'

'జఱితా, పిల్లలూ ఏమయ్యారో ఖాండవ దహనంలో...అని...'

'ఏం—అగ్నితో చెప్పివచ్చాననే అంటిరీ. అతడూ మీకు అభయంచెప్పాడాయిరి... దానికేం... పక్షీ...ఎల్లాగయినా...విచారించనక్కరలేదు...'

'అరుంధతి యట్టిభార్యయైనా, వశిష్ఠునట్టి పురుషునైనా సంశయింపకుండదు. ఇది స్త్రీలకు నైజం'

'ఇంతకీ బ్రహ్మచర్యం—ఆఖరికి జన్మాంతరం - చచ్చినా పోయిందికాదు - యీవెఱ్ఱి ప్రేమ.'

'నీవన్నట్లే'

'అసలువునాది మీస్వర్గద్వారంవద్ద—లోనికి వెళ్లాలని యిచ్చిన ఆపత్రం—ఎంతెంతలు చేసిందో చూడండి'

'నీతోమాటాడుతోంటే పుణ్యకాలంకాస్తా...జఱితనూ పిల్లల్నీ కళ్లచూడాలి.'

చఱచఱానడచిపోయ్యాడు. అతని దారు పాదుకల టక్కుటిక్కులు ప్రశాంత వాయువులో తేలిపోతున్నాయి. లపిత ముక్కున వేలుంచుకొంది. వెండికొండపై నల్ల మొగిల్లు నృత్యంచేశాయి. బంగారు పిచ్చుక కొత్త చిన్నిపెంటితో ద్రాక్షగుత్తులమయాన్ని వ్రాలి ఒకటి పొడిచి పెంటి చంచువుగీటింది. కెకిలినవ్వు నవ్వాడు శేరాజు.